

Той не успѣ и [не можеше да успѣе да разбие тая българска скала. Въпрѣки беди и неволи, добруджанското население не почерни българското име, не загуби вѣра въ българския богъ. Цѣли 22 години, които за него бѣха вѣкове, то живѣ съ тревогитѣ и мѣжитѣ, съ радостта и надеждитѣ на своитѣ свободни братя. И затова неговата радостъ днесъ е безкрайна. Поклонъ, дълбокъ поклонъ предъ тия твърди и храбри българи!

Главниятъ поминѣкъ на добруджанското население е земедѣлието. Скотовѣдството, особено овцевѣдството, което по-рано е носило много пари, е замѣстено отъ златното жито. Условията за земедѣлие сж отлични. Земята е много плодородна, населението е работно, упорито и възприемчиво. Добруджанци първи възприеха машинитѣ въ земедѣлието. Тамъ най-напредъ се появиха плуговетѣ, първитѣ жетварки, първитѣ вършачки, първитѣ моторни плугове. Нѣкои земевладѣлци докараха и камили за оранъ. Най-голѣмитѣ земедѣлски стопанства на България сж въ Добруджа. Обработваемата земя е 88%, докато въ стара България е едва 40% отъ цѣлата земя. Какво стопанско значение има Добруджа, се вижда отъ това, че тя дава $\frac{1}{6}$ отъ житното производство на България, макаръ че е около $\frac{1}{15}$ часть отъ нея. Най-много се сѣе пшеница и следъ нея ечемикъ, ръжъ, рапица и царевица, а напоследъкъ и соя, слънчогледъ и по-малко памукъ. Въ Силистренско се сѣе много бобъ; тамъ населението не може да прибере само реколтата, и презъ лѣтния сезонъ преди войнитѣ идваха съ хиляди временни работници жетвари откъмъ Балкана, които отнасяха пълни кесии съ злато.

Въ сѣщинска Добруджа овощнитѣ дървета не вирѣятъ добре, но въ по-запазения отъ вѣтрове Делиорманъ има отлични условия за овощарство. За подобрене на овощнитѣ дървета навремето принесоха голѣми заслуги двата държавни разсадника при земедѣлскитѣ училища въ Добричъ и Силистра, които